

เดินทางไปสู่ความหมาย

นำเสนอเมื่อ : 18 เม.ย. 2552

เดินทางไปสู่ความหมาย

6 พ.ย. 2551, 3:32 น.

วันนี้ฉันช่วยหญิงสาวคนหนึ่งทำรายงานฉบับหนึ่ง
อาจารย์ให้อ่านบทความภาษาอังกฤษยาวประมาณ 15 หน้า
แล้วให้เราเขียนออกมาว่าอ่านแล้วรู้สึกอย่างไรบ้าง

เท่าที่ฉันพอจับใจความได้ เนื้อเรื่องพยายามจะบอกเล่าถึง
การดำเนินชีวิตของผู้คนบนโลกใบนี้ สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เทคโนโลยีต่างๆ
ความรวดเร็วของสรรพสิ่ง ทำให้ชีวิตผู้คน ต่างต้องร่อนรน ไปข้างหน้าเร็วๆ บางครั้งมันเร็วเสียจน
ผู้คนเหมือนกำลังเร่งรีบ จนไม่มีโอกาสได้มองเห็นสิ่งต่างๆ รอบตัว เหมือนคนขับรถยนต์ไป
แม้มองดูวิวข้างทาง เขาก็ไม่เห็นความจริง ว่ามันมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ไปมา
เราดูความมันเป็นเพียงทุ่งหญ้าเท่านั้น

ฉันนึกถึง หนังสือแห่งการเดินทางอันร่าเริง ของ ดร.โสริช ที่บอกว่า
ที่บอกว่าให้เราเดินทางด้วยจิตใจที่เปิดกว้าง เปิดใจรับสิ่งที่กำลังปรากฏอยู่ตรงหน้า ดอกไม้
ไม่ใช่แค่สิ่งของที่ชื่อว่าดอกไม้ กุหลาบไม่ใช่แค่กุหลาบ เขาควรจะมองเห็น กลีบที่สวยงาม
กลิ่นหอมอ่อนๆ แม้จะจำชื่อไม่ได้ แต่ได้สัมผัสมันชัดๆ เต็มๆ ยังดีกว่า เห็นแค่รู้ว่า กุหลาบ
แล้วก็ผ่านไป

เมื่อหันกลับมาดู ชีวิตผู้ในยุคทางด่วนข้อมูลข่าวสาร ทุกอย่างดูจะเร่งรีบกันยิ่งขึ้นไปอีก
การไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว และปล่อยให้คนที่เชื่อซื่ออยู่ข้างหลัง ทำให้ใครๆ
ก็ต่างรีบแย่งกันวิ่งไปข้างหน้า รถก็วิ่งเร็วขึ้น ทางด่วนเกิดขึ้นมากมาย
แม้แต่อินเตอร์เน็ตก็ยังมีระบบทางด่วนข้อมูล ข้อมูลจำนวนมากถูกส่งไปมามากมายเสียจนไม่รู้
ผู้คนจะรับจะเสพมันทันหรือเปล่า ผลก็คือผู้คนพากันเข้าถึงข้อมูลอย่างลวกๆ และเร่งรีบ
บางทีเราอาจรู้จักอะไรต่อมิอะไรมากขึ้น แต่ลึกซึ้งน้อยลง และน้อยลง

เหมือนนักท่องเที่ยวที่ได้แต่ขับรถผ่านไปหลายที่ แล้วบอกใครต่อใครว่า
ฉันไปเที่ยวมาหมดแล้ว แต่นักท่องเที่ยวบางคน ซึ่งจึกรยานไป ได้สัมผัส
ได้เก็บรายละเอียดได้ใช้เวลาอยู่ในแต่ละที่ ที่เขาได้ไป ได้พูดคุยกับผู้คน ได้บันทึกภาพ
ได้บันทึกเรื่องราว และได้สัมผัสแม้กระทั่งกลิ่นต่างๆ จนจำได้แม่นยำ
ว่าแต่ละที่มีรายละเอียดอะไรบ้าง

ฉันจึงอยากจะสรุปว่า เราต่างพากันรีบไปยังจุดหมายปลายทาง โดยคิดว่า ชีวิตอยู่ที่จุดหมายปลายทาง รีบไปถึงที่นั่น ความหมายอยู่ที่ปลายทางที่เราจะไปถึง แต่จริงๆ แล้ว เราเป็นเพียงนักเดินทาง และตราบไคที่ยังมีลมหายใจอยู่ เรายังคงต้องเดินทางต่อไปเรื่อยๆ ไม่มีวันจบ แต่ที่จริงแล้ว ตราบไคที่ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ ก็ยังคงต้องเป็นนักเดินทางผจญภัย อยู่ไม่มีวันจบด้วยซ้ำไป

เพราะฉะนั้น หากเราจะเปิดใจรับสิ่งที่เราพบเจอขณะที่กำลังเดินทาง และเห็นสิ่งที่กำลังปรากฏ เปิดใจรับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น สิ่งที่เราพบเจอ ด้วยความยินดี ด้วยความรัก ด้วยความพึงพอใจ ในทุกๆ สรรพสิ่ง เดินทางด้วยความอ่อนโยน เดินทางด้วยความเอื้อเฟื้อ เดินทางด้วยความรู้สึกดีๆ เป็นนักเดินทางใจดี ยิ้มแย้ม ร่าเริงมีความสุข นอกจากจะเป็นนักเดินทางที่มีความสุขกับการเดินทางแล้ว ยังนำความสุขและรอยยิ้มไปมอบให้กับทุกๆ ที่ ที่เราได้ไปพบ ไปเจอ นั่นแหละคือนักเดินทางที่โชคดี

อย่ารอให้ถึงจุดหมายปลายทางก่อน แล้วค่อยเปิดใจยิ้ม เพราะไม่รู้อีกเมื่อไร จะไปถึง ยิ้มเลย ยิ้มสิ เดินทางด้วยใจที่เบิกบานร่าเริง ขอให้มีความสุขกับการเดินทางนะครับ

คุณเกรียง